

Kurtuluşun Felsefesi Açık 4

– Bayram KAYA · 14 Ocak 2017

11.01.2017 tarihi itibarıyla bu günler iyi bir hikâye anlatımına gereksinme duyduğumuz günlerdi. İyi yönetilmeye, başarıya, iş bulmaya, terörden kurtulmaya, hukuka, demokrasiye, yalan söylemeyen erke, şehit cenazelerinin gelmemesine aç ve susuz olduğumuz şu günlerde evet iyi bir hikâyeye ihtiyacımız vardı.

Atatürk ülkeyi kurtardıktan sonra ülkenin tapusunu üzerine geçirebilirdi. Buna halk dâhil genelde kimse bir şey demezdi. Korktukları için değil, bin yıldır gelenekten gelen terbiye böyleydi.

Zaten halkın ulufeye ve iltifatı şahaneye mazhar olmaları dışında pek mülkü yoktu. Çift bozandı. Mülk memaliki Osmanlıydı. Yani mülk başta olan padişahın mülküydü. Padişahın mülkü vardı. Bundan ötürü de padişahın iradesi ya da iradeyi seniyyesi vardı. Anlatımı bir paragraf daha ayrıntılı kılalım.

Mülkü İslam'dı. Mülkü İslam'ın malı; El Malik'indi. Bu mülk El Malik adına El Malik'in icazetlisi ve gölgesi olan ulul emir padişahındı. Mülk irade sahipliği idi. Mülk olanın iradesi vardı. Bu nedenle padişah karşısında hiç bir irade yoktu. İrade sahibi olmak için padişahın size mülk ihsan etmesi gerekirdi. Bunda tereddüt ve şüphe var mıydı?

Şimdi de başta Mustafa Kemal olduğuna göre Mustafa Kemal ulul emir ve El Melik'in gölgesi idi! Tüm ülkenin tapusunun Mustafa Kemal'in üzerinde olmasında halk nazarında şaşacak bir şey yoktu! Bu zilliyet sistemine zaten o aşamada hiç itiraz eden de yoktu. Milli irade de ilahi buyruğa göre davranmakta geçiyordu. Aksi bir şansınızda, hiç yoktu.

Zaten Kuvayı milliyeye katılan komutan erkinin hemen tümü; mülkü İslam'ı (İslam mülkünü) kurtarıp, İslam mülkünü İslam padişahı olan padişahı şahane üzerine yeniden ihsas ve ikame etmekle; kendileri de padişahın lütuf bekleyeceklerdi!

Mustafa Kemal'de bu sesiz oylamayı ve sesiz kabulü çok çok iyi biliyordu. Şimdiki gibi inandırılmışlığa; aldatılmışlığa; gözü açılmamışlığa; okumuşları görünce beni afakanlar basıyor, ben cahili severim demeler gibi bir yaklaşım, sinsiliğiyle ve "gelenekten gelen meşruiyet lige "milli irade böyle istiyor" diye isteseydi ülkenin tapusuna sahip olurdu.

Bu sahiplenmeye, İskilipli Atıf Hoca bile karşı çıkmazdı. İskilipli kadı, müftü ya da şeyhülislam olurdu. Bu mülkiyet sistemine dua okurdu. Çünkü şimdi İslam padişahı ve İslam halifesi Mustafa Kemal olmuş olacakla bu mülkü ilamın tasarruf ve irade hakkını; Mustafa Kemal otomatikman kazanmış olacaktı.

İslam geleneği buydu. Mülk ve irade. Mülk El Malik'indi, irade de onundu. Bu iradeyle türlü türlü kaderleri yaratmıştı. İskilipli mülk sahibi olan iradeye mi karşı olacaktı. Mustafa Kemal mülk sahibi olmamakla irade sahibi de olamamıştı. İskilipli buna direniyordu. Mustafa Kemal halkı mülk sahibi kılmakla halkı irade sahibi yaptı.

Meclisi kurmak dahi; beş on cılız sese rağmen, Mustafa Kemal dışında pek pek kimin umurundaydı ki? Ve Mustafa Kemal halk iradesi olan bu umursamazlık içinde kabul edilmişliğin üstüne isteseydi halk ittifakı yaratıp kendi hilafet iradesini meşru yapabilirdi! Kimse Mustafa Kemal'den ne meclis açmasını bekliyordu, ne kendisine irade verilmesini bekliyordu ne de Mustafa Kemal'in mülkün başına geçmemesini bekliyordu.

Bakmayın siz şimdiki Mustafa Sabri'nin çocukları olan, aydın bozuntusu liberal işbirlikçilerin Kemal'e diktatör demelerine.

Neye göre Mustafa Kemal'e diktatör diyordunuz? Ortada kazanılmış bir Cumhuriyet yoktu. Ortada kazanılmış bir halk iradesi bilinçlenmeli istek ya da talep yoktu. Böylesi bir irade bilinci devir edilmesi bekleyişi bile yoktu ki. Kemal buna göre aykırılıklarıyla bir diktatör olsundu.

Kim zafer kazanmakla halka irade vermişti? Buna siz sürüsünüz ben de sizin çobanınızım diyen peygamberler de dâhil tarihte ikinci bir örneği yoktur. Yunan başbakanı Gunaris; Mustafa Sabri gibi hainlerin bir kısım işgal tekliflerini geri çevirirken " sizin gibi millette ihanet edenlerin aklına ihtiyacım yok" diyecekti.

Aksine Mustafa Kemal için her şey halk iradesi de buna dâhil olmakla; iç ve dış şartlar olan her şey diktatör olmasına uygun olmakla; herkes (mağlup düşmanlar dahi) bunu bekliyordu.

Cumhuriyet ve halkın mülk sahibi kılınmasıyla halkın irade sahibi olması hiç beklenilmeyen aklın köşesinde dahi geçmeyen, kazandırılmış bir cumhuriyet vardı. Süreci bu gerçek şekliyle iyi bilip buna göre çıkarımlar yapacaksınız. Üstelik halk ve aydınlar bu kabil iradeyi yadırgıyordular.

Ama işte adamlık, devlet adamlığı, liderlik; doğruyu, güzeli, konjonktürel halk yadırgıyor diye halk iradesini mülk sahibinin iradesine reaya olmakla istiyor diye bunu böyle yapmakta değildi. Adam olan da, bunu böyle yapmadı.

Sizin hedefiniz devlet adamlığı ve halkın ahvali olursa karşınızdakinin hep yalan, yalan, hile üzerine olan düşünce ve hikâyeleri karşısında; onunda sizin gibi halkın ahvalini düşündüğünüzü sanmakla hep yanılırsınız.

Daha Güneydeki beşinci ordu komutası altında stajyer iken, kendisinden habersiz bölüğüyle tedip

baskınına çıkılması serüveni içinde (sindirme hareketi içinde); halkın (Dürzilerin) hem haramiler, tarafından hem Osmanlı askerleri tarafından nasıl soyulduğunu gözleriyle görmekle kalmadı; kendisine de kese kese altın hediyesi sunulmuştu sus payı oluşla. Takvimler 1905 yılını gösteriyordu. Henüz kurmay subaydı.

Kurmay Mustafa'nın bu huyunu bildiklerinden tedip hareketine ondan habersiz olmakla; onu aralarında görmek istememekle davranıyorlardı. Hatta bir kesinde rütbeliler bu tedip hareketi içinde Kırşehirli Müfit'le onu öldürecekleri anda çadırları sarılmışken; bunlarda tetiğe dokunmuşa ramak kala bir emir erinin suikastçılara komut getirmeleri üzerine kurtulurlar. Allah'ın işi işte.

Kurtuluş savaşı öncesinde sürece gösterilen reaksiyonlar bağlamında Osmanlıdan intikal alınan halk tipi çeşitliydi. Bunlardan bir kısmı geleneksel iyi niyetli ama bağınaz kişilerin oluşturduğu tiplerdi.

Bir kısmı çıkarıcı, fırsat düşkünü ne yapacağı belli olmayan, ortamın gereği anasının nikâhını bile satabilen her iki ya da üç tarafla işbirliği yapabilen güvenilmez tiplerdi.

Yine bir kısmı da çağdışı, gerici, yobaz takımı olmakla Kurtuluşun Çekirdeğini oluşan kadronun Kuvayı maneviyasını bozan, dezenformasyonlar yayan; düşmana karşı oluşan direnişi kıran tiplerdi.

Bu direnişi kırmak için; "Yunana kurşun sıkmak günahtır"; "İngiliz'e kurşun atmak dinsizliktir"; kuvacıların safına katılmak dinden çıkmak olmakla dinsizliktir" diyen haysiyet yoksunlarıydı. İşte gelecekteki laiklik özellikle bunun için de gerekiyordu.